

Hledání cesty ze společenské války o Ukrajinu

NI nationalinterest.org/feature/finding-way-out-societal-war-over-ukraine-206162

29. ledna 2023

Většina světa se už téměř rok soustředí na brutální kinetickou válku, která se vede na Ukrajině. Ale od prvního dne byl tento konflikt převážně *společenský* konfrontace. Od rozpadu Sovětského svazu se Rusko snažilo udržet Ukrajinu jako zástupce bez nezávislé identity. Od roku 2014 se Moskva snaží podmanit si Ukrajinu (a odradit Západ od její integrace do jejího středu) kombinací podvracení a zastrasování bez války. Neúspěch tohoto přístupu vedl koncem února 2022 ke krátkému, ale stejně bezútěšnému flirtování s dobýváním ve stylu bleskové války, jehož rychlé rozplétání vedlo Rusko k přeorientování své strategie na vedení opotřebovací války, jejímž cílem je rozdrtit kolektivní odhodlání ukrajinské společnosti a setrvání západní veřejnosti. moci a zároveň zajistit shovívavost a mobilizaci ruského lidu.

Při provádění své strategie zaměřené na společnost Rusko krutě a nevědomky použilo skryté akce, konvenční zbraně, jaderné hrozby, ekonomický (a zejména energetický) vliv, kontrola a manipulace s informacemi, kulturní a náboženský vliv a dokonce přesuny obyvatelstva. Ukrajina a Západ čelily ruskému náporu vlastními způsoby a podléhaly dramaticky odlišným etickým standardům a také využily mnohé z těchto nástrojů, aby zmařily velký ruský plán. Jejich zaměření bylo zaměřeno na oživení nezávislé kulturní a

politické identity Ukrajiny a zároveň na budování samostatné ortodoxní náboženské příslušnosti. Tyto prostředky byly využity k podpoře ukrajinské odolnosti a mobilizace pro válku a upevnění závazku Západu a materiální podpory pro Kyjev, bez ohledu na daň, kterou si to vybírá na jejich společnostech. Paralelně,

Tyto akce a interakce posloužily třem protagonistům dobře i špatně. Všem stranám se zatím dařilo držet kurz, v případě Ukrajiny v překvapivé míře a v překvapivé míře jejími západními spojenci. Válka si však na všech stranách vyžádala obrovskou daň a žádná strana se nepřiblížila ničemu, co by jen vzdáleně připomínalo vítězství. Výsledkem je, že konfrontace se stala vleklou opotřebovací válkou, destruktivním, bolestivým a nákladným bojem společenské odolnosti a trpělivosti, jehož konec není v dohledu ani si jej nelze snadno představit. Tyto náklady byly ještě umocněny otevřeným odhodláním protagonistů k úplnému vítězství, což se zdá nereálné. Rusko usiluje o anexi, zničení a podrobení Ukrajiny a zároveň využívá svých energetických aktiv, aby se ekonomicky udrželo nad vodou a poškodilo Evropu. Krym. A Západ sní o směřování ruské armády (a jejích Wagnerových a čečenských zástupců) poskytováním bezprecedentní úrovně vojenské, zpravodajské a ekonomické podpory Ukrajině a rozdmýcháváním disentu v Rusku uvalováním stále tvrdších ekonomických sankcí. Výsledná situace se jeví jako statická, ale je ze své podstaty nestabilní.

Po téměř roce masivního krveprolití, ničení a peněžního krvácení žádná ze stran nedokáže formulovat věrohodnou teorii vítězství. Každý z nich mobilizuje k dlouhé válce, který Rusko i Ukrajina stále více vykreslují jako existenciální. Přesto společenská trpělivost s konfrontací s otevřeným koncem a náklady, které si vymáhá, začíná v Rusku, Evropě a dokonce i ve Spojených státech slábnout. Těžko říct, kde se zhroutí jako první, protože to může nečekaně prasknout, protože trpělivost vyprchá kvůli konfliktu s otevřeným koncem, který si vybírá daň ve všech třech společnostech. Tato netrpělivost je posílena úzkostí z další eskalace – vstupu Běloruska do války,

ukrajinských úderů hluboko do Ruska, přelévání do Podněstří/Moldavska nebo pobaltských států, dokonce i ruského demonstrativního jaderného použití – k čemuž dochází v zoufalé snaze prolomit patovou situaci. vztekem řízená reakce na skutečnou nebo domnělou stížnost.

Existuje zcela pochopitelná touha vidět ruského agresora poraženého, potrestaného a odraženého od uvažování o repríze proti Ukrajině nebo jakékoli jiné zemi. Ale šance na zajištění všech tří výhradně vojenskými prostředky se blíží nule. Naděje na ukončení této tragické a nebezpečné bažiny závisí na uznání zásadně společensky orientované povahy konfliktu. Lídři si musí uvědomit, že konec tohoto strašlivého souboje společenské odolnosti nepřijde z průlomů na fyzickém bojišti. Bude muset pocházet z využití nejsilnějších společenských emocí – strachu a naděje –, aby se prolomila patová situace povzbuzením všech stran, aby uvažovaly o dosud nemyslitelných kompromisech ve svých příslušných válečných cílech.

Vedení mudrců bude od nynějška testováno ochotou a schopností vůdců internalizovat a věrohodně vyvolávat strach a vzbuzovat naději, aby přesvědčili všechny zúčastněné společnosti, aby složily zbraně, i když budou poté trvat na udržování jiných forem nepřátelského chování vůči sobě navzájem. Přesněji řečeno, museli by uznat strach z konfliktu s otevřeným koncem vypadá ponuře pro všechny: další krveprolití, destrukce a ekonomická devastace na Ukrajině a v Rusku; možného rozšíření a eskalace konfliktu a vyhlídky na jejich vnitřní souhlas a zhroucení vnější podpory v krátkodobém horizontu; a traumata, která pronásledují jejich společnosti po desetiletí. Musí však také vzbuzovat naději ve svých společnostech, že dekonflikt zahájí lepší časy v oblastech, na kterých jim skutečně záleží. Odkud mohla pocházet tato naděje a strach?

U západoevropských vůdců by strach vycházel z obav z vyhlídek silného odporu ze strany jejich občanů, kteří se již nyní snaží vyrovnat s vysokými cenami energií, inflací a náklady na podporu

Ukrajiny, a obávají se dopadů dalších intenzivních bojů – možné přelévání války na západ, více (trvalých) ukrajinských exulantů a uprchlíků, energetická nejistota a akutní problémy se správou věcí veřejných. Naděje by se mohla primárně zakládat na příslibu spolehlivé a cenově dostupné dodávky energie, která zaručí pohodlné přežití na vrcholu energetické zranitelnosti Evropy, v zimě 2023. Naděje by mohla být dále inspirována úspěchem Evropy při udržování soudržnosti aliance., odolávat ruské agresi, obnovovat svou vojenskou sílu a mařit budoucí ambice Ruska destabilizovat své sousedy.

Bidenova administrativa se musí začít bát, že její obyvatelstvo – které neslo hlavní tíhu poskytování zpravodajské, finanční a materiální pomoci Ukrajině – se bude děsit ceny za udržení Ukrajiny nad vodou. Musí se také začít bát rozptýlení a partyzánské nenávisti ve Washingtonu, která nepochází jen z udržení kurzu, ale také z přípravy na vojenskou reakci, pokud by se stále frustrovanější Vladimir Putin rozhodl rozšířit a rozšířit své válečné úsilí. Ale administrativa může najít a inspirovat naději, že americký úspěch při zasazení takové rány Rusku ji nejen odradí od budoucích dobrodružství, ale také zapůsobí na Čínu, co by riskovala, kdyby se pokusila dobýt Tchaj-wan .silou. Kromě toho může Washington očekávat, že zastavení otevřeného nepřátelství v Evropě mu uvolní ruce, aby se mohl soustředit na své vnitřní potíže a ekonomicky konkurovat Číně (a připravit se na možný vojenský střet s Pekingem).

Dvěma nejtěžšími společnostmi, které lze získat a zmocnit, aby se vyrovnaly svému vedení, budou Putinovo Rusko a Ukrajina Volodymyra Zelenského. Protože se oba vůdci tolik vložili do boje, nenechají se tak snadno ovlivnit. Ale i v Rusku a na Ukrajině vypadají nyní kurzy příznivěji než kdykoli během minulého roku.

Pro statečné a vlastenecké Ukrajince by strach vycházel ze skutečné možnosti, že budoucnost pro ně skrývá mnohem více šrámů, než již utrpěli: statisíce obětí, rozsáhlá devastace národní infrastruktury, miliony vysídlených občanů, více unesených . dětí a každodenní boj o

vyrovnání se s nepřízní války. Přiživilo by se to na jistých vyhlídkách na pokračující ruskou kampaň s cílem fyzicky zničit živobytí a infrastrukturu Ukrajiny, umocněné téměř jistým obnovením intenzivních bojů na jaře. Tento strach by ještě umocnily obavy ze snížené evropské nebo americké podpory, a to nejen nyní, ale i později, kdy bude zapotřebí masivní rekonstrukční úsilí, aby se Ukrajina postavila na nohy a přilákala její uprchlíky.

Zelenskij zatím dokázal držet svůj lid pohromadě svou obdivuhodnou odvahou a vedením, vytrvale prosazoval tvrdé podmínky pro jakékoli příměří nebo urovnání. Ale ani on nakonec nemůže zůstat lhostejný k náznakům domácí křehkosti a rostoucí netrpělivosti mezi kyjevskými podporovateli. Zelenskij a jeho příznivci by se mohli nechat ukolébat, aby zmírnili své požadavky a vzali s sebou své obyvatelstvo výměnou za hmatatelné kroky schopné vzbuzovat naději: příslib další vojenské podpory, pokud Rusko bude pokračovat v boji, pevné záruky západní bezpečnosti proti obnovené ruské agresi, hladkou cestu k přistoupení k Evropské unii (a prozatímnímu úzkému přidružení) a hlavním závazkem pomoci při rekonstrukci, jakmile konflikt odezní.

Podobně pro Rusko by strach vzešel z pravděpodobnosti konfrontace s otevřeným koncem, ve které by Ukrajina měla rozsáhlou vojenskou podporu – včetně hlavních bojových platforem, které brzy obdrží od svých západních příznivců – a také přesné informace o cílení, které již ukázaly její účinnost proti zranitelným a chaoticky řízeným ruským silám. Dokonce ani pozoruhodně neoblomný a rezervovaný Putin nemůže zůstat zcela lhostejný ke stále hmatatelnějším známkám domácí únavy a úzkosti vyplývajících z mnoha ruských obětí (včetně násilně naverbovaných záložníků), ztráty důvěry veřejnosti ve schopnosti armády a rostoucích nákladů války a západních sankcí .